

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4053/2026
08.07.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Весне Мاستиловић, Владиславе Милићевић, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца АА, из ..., чији је пуномоћник Миодраг Јанковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства правде, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 10813/22 од 16.04.2025. године, у седници одржаној 08.07.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 10813/22 од 16.04.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 10813/22 од 16.04.2025. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 10813/22 од 16.04.2025. године, ставовима првим и другим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П 25110/21 од 09.12.2021. године, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се тужена обавезе да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати износ од 300.000,00 динара, са законском затезном каматом од 09.12.2021. године, до исплате, и обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 37.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде, до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), по оцени Врховног суда, у овом случају нису испуњени законом прописани услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби чланова Закона о облигационим односима и Закона о кривичном поступку, након оцене основаности приговора застарелости потраживања, на основу одредби члана 557. став 1. и 2., и 558. Закона о кривичном поступку и члана 384. ЗОО, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу исплати потраживање на име нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде угледа части слободе и права личности проузроковане неоснованим лишењем слободе, са законском затезном каматом. Ово због тога јер у конкретном случају подношење захтева надлежном Министарству за правосуђе за накнаду нематеријалне штете због неоснованог лишења слободе има за последицу застој застаревања а не прекид застарелости.

Врховни суд је оценио да је другостепена одлука донета правилном применом материјалног права и у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом имајући у виду да застарелост зависи од доцње, што је чињенично питање. Стога, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји потреба новог тумачења права. На основу изнетог, како нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке, применом члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 15.03.2017. године, а вредност предмета спора је 300.000,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП. Без обзира што је одлука преиначена, у ком случају би у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била увек дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена јер је у посебној глави Закона о парничном поступку, који регулише поступак у спору мале вредности, прописано да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

Из тог разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**